

Arrest

nr. 247 511 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ, loco advocaat G. JORDENS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 oktober 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 23 en op 26 oktober 2018. Op 5 november 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 28 november 2018 bij arrest nr. X.

1.2. Op 4 december 2018 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 17 december 2018 beslist de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.3. Op 19 april 2019 dient verzoeker een tweede volgend beschermingsverzoek in.
De commissaris-generaal verklaart op 9 december 2019 dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 25 juli 1997 in Caracas. U woonde er samen met uw ouders en broer W.J.(...) (O.V. 8.439.038) en zus Y.J.M.O.(...) (O.V. 8.715.181). Uw vader werkte voor de Venezolaanse inlichtingendienst van het FANB en uw moeder voor de provinciebank. Na uw secundaire studies volgde u van januari tot december 2016 een politieopleiding aan de Universidad Nacional Experimental de la Seguridad in Caracas. Vervolgens ging u in februari 2017 aan de slag als detective op de afdeling vingerafdrukken van de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) in het kwartier van San Agustín in Caracas. Van juni 2018 tot begin augustus 2018 werkte u op de afdeling documenten van het CICPC waar u onderzoek moest doen naar frauduleuze documenten.

Nog tijdens uw studies, in augustus 2016, probeerden twee mannen in het appartement waar uw gezin woonde in te breken, maar ze slaagden er niet in uw huis binnen te dringen. Een tijd nadien begonnen onbekenden te bellen naar uw huistelefoonnummer en naar u te vragen. Telkens wanneer men zei dat u er niet was, werd er ingehaakt. Dit ging zo verder tot in december 2016, toen uw moeder door onbekenden werd gefeliciteerd met het feit dat u was afgestudeerd als politieagent. Vervolgens bedreigde een man op een motor u. Hij zei dat u de wijk moest verlaten. Nadien bleef het een tijdje stil tot u weer loze telefoonoproepen begon te krijgen. Dat jaar werden vele politiemensen vermoord. In juni 2018 werd ook een vriend en medestudent vermoord. Door al deze omstandigheden besloot u de eerste week van augustus 2018 ontslag te nemen bij het CICPC. Een bende met de naam Tren de Aragua uitte in diezelfde maand directe bedreigingen aan het adres van de CICPC. Uw broer W.(...) die al in België verbleef en hier een verzoek om internationale bescherming had ingediend, betaalde een vliegtuigticket voor u naar België. Op 30 september 2018 verliet u Venezuela met het vliegtuig. U reisde samen met uw zus Y.(...) via Curaçao naar België, waar u op 2 oktober 2018 aankwam. Bij uw aankomst op de luchthaven vroeg u internationale bescherming. Vervolgens werd u overgebracht naar het Transitcentrum Caricole. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw origineel paspoort en uw originele badge van het CICPC neer, samen met een aantal nieuwsberichten over vermoorde politiemannen, onder wie uw vriend, een foto van hem in het ziekenhuis en van u en twee andere politieagenten, een nieuwsbericht van de moord op uw oom en tante, foto's van het koppel en foto's van u samen met hen, foto's van de schade aan uw huis na de poging tot inbraak en een bericht van de bende Tren de Aragua.

Op 5 november 2018 sloot het CGVS uw verzoek om internationale bescherming af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw vluchtmotieven niet geloofwaardig waren. U tekende vervolgens beroep aan tegen deze beslissing op 14 november 2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beoordeling van het CGVS in haar arrest van 28 november 2018. U diende geen cassatieberoep in.

Op 4 december 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierin bleef u vasthouden aan de eerder door u aangehaalde bedreigingen, wijzigde u uw verklaringen op sommige vlakken en bracht u een aantal nieuwe elementen aan. Zo verklaarde u dat uw grootvader vermoord werd door paramilitairen en er nieuwe bedreigingen waren geuit ten aanzien van u en uw familie. Ter staving van uw nieuwe verklaringen legde u op 4 december 2018 een aantal foto's neer van uzelf, uw grootvader en familieleden, van het doodsbericht van uw grootvader, van de bedreigingen en vernieling in uw huis en een afdruk van de Unidad Educativa Estatal 33 -270-271 Los Palmares Ner 09 met daarin de naam van Teodoro Moreno. Op 11 december 2018 legde u een overlijdensakte op naam van Teodoro Moreno neer.

Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek niet-ontvankelijk op 18 december 2018, gezien u de verklaringen die u in uw eerste verzoek had uiteengezet grotendeels aanhield en de nieuwe elementen niet aannemelijk waren. Ook de authenticiteit van de documenten die uw nieuwe verklaringen ondersteunden, was hoogst bedenkelijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U werd vanuit België teruggestuurd naar Venezuela op 30 december 2018. Bij aankomst in Venezuela dook u onder in het huis van een vriendin van uw zus in Caracas. Op 25 maart 2019 vertrok u opnieuw uit Venezuela. U reisde via Colombia per vliegtuig terug naar Europa. U landde eerst in Frankrijk en kwam dan, op 4 april 2019, met de trein naar België. Op 5 april 2015 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat u op 23 januari 2019 en 2 februari 2019 deelnam aan protesten voor Guaidó en dat u toen door de Guardia Nacional werd aangepakt. Ook werd u bij uw terugkeer uit België opgeroepen om terug aan het werk te gaan bij de CICPC, wat u niet durfde uit vrees voor vervolging. Voorts stelt u dat u in juli in België deelgenomen hebt aan activiteiten waartoe Mary Ponte had opgeroepen. Ter ondersteuning van uw derde verzoek legt u de volgende documenten voor: uw paspoort, een bevel tot terugkeer naar CICPC, een belastingsuittreksel, foto's van uw deelname aan de activiteiten van Mary Ponte, een verklaring van de vriendin van uw zus over uw situatie en een Engelse vertaling, een fiscaal attest van die vriendin, foto's van uw moeder in Colombia, foto's van u in de periode van 23 januari 2019 en 2 februari 2019 en medische documenten die zijn opgemaakt nadat u werd aangevallen door de Guardia Nacional.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaart in uw derde verzoek dat u opnieuw vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Op 21 januari 2019 kreeg u op uw vroeger thuisadres het bevel om opnieuw in dienst te treden bij de CICPC. Als u het bevel niet opvolgde, zou u worden berecht voor landsverraad. De reden dat u niet op het bevel inging, ligt volgens uw verklaringen bij de politieke moorden, de verdwijningen en arrestaties en de mishandelingen die plaatsvonden (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 15). Ter staving van uw verklaring legt u de oproepingsbrief neer van 15 januari 2019. Allereerst moet er gewezen worden op het feit dat tijdens uw vorige verzoeken geen geloof werd gehecht aan de problemen die u aanhaalde ten gevolge van uw activiteiten voor het CICPC en uw vrees bij terugkeer omdat u als landsverrader en opposant vreesde te worden beschouwd. Het feit alleen al dat u zich na uw legale terugkeer in de woning van een vriendin van uw zus kon vestigen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 15) en dus die keuzevrijheid had, wijst hierop. Ook bevestigt dit gegeven alleszins dat u niet op negatieve wijze onder de aandacht van de Venezolaanse overheid stond. Er kan dan ook niet zomaar geloof worden gehecht aan uw bewering dat u opnieuw door het CICPC werd opgeroepen en het oproepingsbevel dat u neerlegt om die bewering te staven. Het gegeven dat u een bevel ontvangt waarin uw indiensttreding bij het CICPC wordt vereist, is hoe dan ook in strijd met uw eerdere verklaringen over uw ontslag. U gaf in het eerste verzoek aan dat u zelf uw ontslag had gegeven, dat uw ontslag aanvaard werd en dat er zelfs een ontslagvergoeding werd uitbetaald. Als er al een dreigement gepaard ging met het ontslag van collega's, dan was het dat ze nadien niet mochten terugkeren naar het CICPC (CGVS 23 oktober 2019, p. 11). Dat het CICPC bij uw terugkeer uit het buitenland, wat volgens uw eerdere verklaringen gelijk staat met landverraad en waar de Venezolaanse autoriteiten van

op de hoogte zijn zoals blijkt uit het document, zou vragen om de instelling opnieuw te vervolgen is dan ook niet aannemelijk.

Hoewel de inhoud van de oproepingsbrief overeenstemt met uw verklaringen, moeten er een belangrijke kanttekeningen bij het document worden geplaatst. Zo kan het document ook op uw vraag zijn opgesteld met het oog op het indienen van uw derde verzoek om internationale bescherming. Opvallend is immers dat uw zus die in haar derde verzoek deze oproepingsbrief eveneens aanhaalde en eerder dan u verklaringen over haar derde verzoek bij de DVZ kon afleggen, de brief niet voorlegde. Er werd in de beslissing van 19 augustus 2019 uitdrukkelijk hierop gewezen en ook op het feit dat uw zus niet duidelijk maakte tot welke gevolgen een weigering van het bevel zou leiden. Dat u de brief wel voorlegt op de DVZ en er in deze brief de gevolgen van een weigering expliciet worden vermeld, is dan ook erg toevallig.

Een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen en het document ondergraaft, is dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u actief opgespoord werd door de ordediensten, ook niet na het verstrijken van de termijn, waarbinnen u zich diende aan te melden voor een hervatting van uw werkzaamheden bij het CICPC, namelijk voor 31 januari 2019. Zoals eerder aangegeven slaagde u er volgen uw eigen verklaringen in om na uw aankomst via de luchthaven in Caracas onder te duiken bij een vriendin van uw zus (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 15). Uw verklaringen over uw verdere activiteiten in Venezuela na uw terugkeer tonen echter aan dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de aard van de vervolging waarvan in het bevel melding wordt gemaakt. U verklaart immers zich in het openbaar leven te hebben begeven door uw deelname aan protesten op 23 januari 2019 en 2 februari 2019 en twee doktersbezoeken kort na de protesten. Tijdens deze protesten beweert u hardhandig te zijn aangepakt door de Guardia Nacional (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 15 en 17). Het gegeven alleen dat u zich nog op straat durfde te begeven tijdens protesten terwijl u naar eigen zeggen ondergedoken leefde, is niet consistent. Daarbij komt nog dat u tijdens de protesten in aanraking kwam met de Venezolaanse ordediensten die u naar eigen zeggen slagen en verwondingen toebrachten. Verwacht zou dan ook worden dat de autoriteiten u tijdens de protesten op 2 februari 2019 hadden gearresteerd. De uiterste termijn van de aanmeldingsdatum bij het CICPC was toen immers al verstreken. U verklaart echter niets in die aard. U stelt echter wel expliciet dat u na uw terugkeer naar Venezuela in 2019 niet werd gearresteerd, vastgehouden noch dat er u veroordeeld bent of er een proces tegen u werd opgestart. U legt ook nergens uit om welke reden dit na het verstrijken van de aanmeldingsdatum én nadat u in aanraking kwam met de ordediensten niet gebeurde (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 15).

Voorts moet ook gewezen worden dat er uit de documenten die u neerlegt niet zonder meer kan worden aangenomen dat u aan betogingen voor Guaidó hebt deelgenomen na uw terugkeer uit België en dat u daarbij door de Guardia Nacional werd aangevallen. Uit geen enkele afgedrukte foto valt immers af te leiden op welke plaats, welk tijdstip en in welke omstandigheden deze werden genomen. Daarbij komt dat aan privé-foto's weinig tot geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bijgevolg volstaan deze foto's niet om uw bewering dat u na uw terugkeer naar Venezuela betoogde te ondersteunen. Zelfs al mocht uit deze foto's blijken dat u deelnam aan één of meer betogingen voor Guaidó of tegen het regime, dan nog blijkt uit deze foto's geenszins dat u om deze reden problemen zou moeten vrezen in Venezuela. Bovendien tonen de foto's nooit leden van ordediensten of andere elementen waaruit moet blijken dat de Venezolaanse overheid überhaupt op de hoogte zou zijn van uw deelname, laat staan dat ze u erom zou viseren. Ook de medische attesten waarin sprake is van letsels die u zou hebben opgelopen als gevolg van slagen kunnen uw verklaringen niet ondersteunen. De arts doet in de attesten vaststellingen over uw fysieke gezondheidstoestand, maar doet geen uitspraken over de precieze feitelijke omstandigheden waarin de beschreven letsels zijn ontstaan. Artsen kunnen hier overigens nooit met volledige zekerheid zicht op bieden. Uw arts stelt enkel dat deze letsels werden toegebracht door slagen, maar het is niet duidelijk of de arts deze oorzaak beschrijft op basis van uw verklaringen of op basis van zijn eigen vaststellingen. Hoe dan ook bewijst dit attest niet dat u geslagen werd door de Guardia Nacional, hoogstens dat u verwondingen opliep in onbekende omstandigheden. Daarnaast moet gewezen worden op het feit dat documenten enkel een ondersteunende waarde kunnen vormen voor zover de aangehaalde asielmotieven geloofwaardig zijn. Dit is echter niet het geval. Bovendien kan ook niet worden uitgesloten dat beide medische attesten op uw vraag werden opgesteld.

Naast de vervolging in uw land van herkomst, haalt u aan dat u in juni 2019 deelnam aan activiteiten in België waarvoor Mary Ponte had opgeroepen. U geeft geen verdere verklaringen over de inhoud van

deze activiteiten, over wie Mary Ponte is (d.i. de ambassadeur van Juan Guaidó in België) en of er een verband is met uw vrees bij terugkeer naar Venezuela. U maakt daarnaast ook niet duidelijk of de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten. Wel legt u een foto neer waarop u met nog een aantal andere personen staat afgebeeld in het bijzijn van Mary Ponte (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 17). Dit alles wijst er dan ook op dat u dit motief veeleer om instrumentele redenen inroept. Wat er ook van zij, uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechten-activisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, welke niet ter discussie staan. Het belastingsuittreksel, waarmee u wil aantonen dat u bij de politie werkt [sic] (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 17.2), ondersteunt effectief uw verklaringen uit het eerste verzoek over de begin- en einddatum van uw tewerkstelling bij het CICPC. Deze elementen heeft het CGVS nooit in twijfel getrokken. U legt een foto neer van uw moeder met een Colombiaanse krant en een detailfoto van haar verblijfskaart en de krant die uw moeder vast houdt in de andere foto. Hiermee wil u aantonen dat uw moeder Venezuela ontvlucht is en op 2 december 2018 in Colombia was (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 17.7). Deze foto's zijn niet nieuw en werden al besproken in uw tweede verzoek. Daarnaast legt u net als uw zus in haar derde verzoek een verklaring neer van haar vriendin waarin deze onder andere schrijft dat u en uw zus van 31 december 2018 tot 25 maart 2019 in haar huis verbleven (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 17.4-5). Het CGVS verwijst hierbij naar de bespreking van dit document in het derde verzoek van uw zus: "Wat betreft de verklaring van uw vriendin en de vertaling ervan naar het Engels, merkt het CGVS in eerste instantie op dat deze verklaring eenvoudigweg op uw vraag en instructies opgesteld kan zijn. Gezien de opsteller van deze verklaring uw vriendin is, kan ze bezwaarlijk beschouwd worden als een objectieve bron. Het document is uitdrukkelijk gericht aan het CGVS, en opgesteld na het indienen van uw derde verzoek om internationale bescherming. Beide elementen wijzen erop dat de verklaring louter is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde nog verder vermindert. Bovendien verwijst uw vriendin in deze verklaringen naar elementen waarvan het CGVS de ongeloofwaardigheid reeds vaststelde in het verleden. Het simpelweg opnieuw verwijzen naar deze gebeurtenis volstaat niet om de geloofwaardigheid te herstellen. Nog zijn de verklaringen van uw vriendin niet coherent met de uwe. Uw vriendin schetst immers het beeld van u en uw broer als zouden jullie nergens terecht kunnen en in constante vrees voor de Venezolaanse overheid leven. Jullie zouden de woning nauwelijks hebben durven verlaten. Deze verklaringen staan haaks op uw bewering dat u na uw terugkeer opnieuw deelnam aan betogingen (Verklaring volgend verzoek, 23 juli 2019, punt 15) en op uw medische stukken waaruit lijkt dat u in Venezuela meermaals een dokter raadpleegde. Dit element tast niet alleen de bewijswaarde van het document verder aan, maar doet ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De kopie van de identiteitskaart van uw vriendin en het fiscaal attest op haar naam bieden enkel steun voor uw verklaringen over haar identiteit en adres." Gelet op voorgaande, brengt u bijgevolg evenmin nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiare beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiare bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiare bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen

uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/2 §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker volhardt in zijn vrees zoals aangehaald in het kader van zijn eerste en tweede beschermingsverzoek. Hij wijst tevens op de door hem nieuw aangebrachte elementen, waaronder een bevel tot terugkeer naar de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas), en foto's van hem tijdens politieke activiteiten van de oppositie hier in België. In zijn tweede middel tracht verzoeker de weigeringsmotieven die betrekking hebben op deze elementen te weerleggen.

Verzoeker stelt verder ook twee beelden bij het verzoekschrift te hebben gevoegd waarop hij te zien is tijdens de manifestaties van januari en februari 2019 tegen de Venezolaanse regering en tijdens politieke activiteiten met de ambassadeur van Juan Guaidó (Mary Ponte) hier in België. Hij wenst hierdoor aan te tonen dat hij ook verder hier in België op politieke vlak tegen de Venezolaanse regering actief is. In dit verband laat hij gelden dat het CGVS erkent dat dat terugkerende Venezolanen met een specifieke profiel die zijn gekant tegen de Venezolaanse regering problemen ondervinden met de overheden. Daarnaast merkt verzoeker op dat de COI Focus “*Venezuela- Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*” van 8 november 2019 zich niet in het administratief dossier bevindt en evenmin online beschikbaar is, wat volgens hem een schending van de rechten van de verdediging is.

Hij verwijst verder naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene politieke situatie, de humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de algemene veiligheidssituatie.

Wat betreft de socio-economische omstandigheden wordt bijkomend benadrukt dat verzoeker aan een tumor in de borst lijdt, wat volgens hem door het CGVS niet wordt betwist. Hij voert aan dat hij regelmatig medicamenten moet nemen om te genezen, maar hiertoe geen of onvoldoende toegang is in Venezuela.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoeker tracht hierbij de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift de volgende stukken toe:

- stuk 3: UNHCR, *Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*, 9 februari 2018;
- stuk 4: New-York Times, *Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*, 22 april 2017;
- stuk 5: VOA News, *Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship*, 9 november 2017;
- stuk 6: Committee to Protect Journalists, *Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press*, 6 februari 2018;
- stuk 7: The Guardian, *Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician*, 9 oktober 2018;
- stuk 8: Human Rights Watch, *Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*, 20 februari 2019;
- stuk 9: RTBF, *Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire*, 9 februari 2019;
- stuk 10: Human Rights Watch, *Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*, 9 januari 2019;
- stuk 11: The Guardian, *US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 17 februari 2019;
- stuk 12: BBC News, *Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo*, 24 februari 2019;
- stuk 13: The New-Yorker, *Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point*, 22 februari 2019;
- stuk 14: BBC News, *Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom*, 9 maart 2019;
- stuk 15: The Washington Post, *Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation*, 28 mei 2019;
- stuk 16: UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations;
- stuk 17: Human Rights Watch, *World Report 2019- Events of 2018. Venezuela*;
- stuk 18: CNN, *Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds*, 8 juni 2018;
- stuk 19: screenshot van de website van het CGVS met de beschikbare COI-verslagen voor Venezuela.

3.2. Op 14 januari 2020 maakt verweerder overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen over waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt. Hij voegt daarbij de COI Focus "*Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*" van 8 november 2019.

3.3. Verweerder maakt op 13 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019;
- COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019;
- COI Focus "*Venezuela: situatieschets*" van 15 mei 2020;
- EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020.

4. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, volstaat het niet dat er nieuwe elementen aanwezig zijn. De Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het moet gaan om nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale

bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen, wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoeker werkte van februari 2017 tot begin augustus 2018, toen hij ontslag nam, bij de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas). In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker Venezuela te hebben verlaten omdat hij werd bedreigd. Zowel de commissaris-generaal als de Raad stelden evenwel vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS manifest uiteenlopende verklaringen aflegde. Zo verklaarde verzoeker ten overstaan van de DVZ dat hij bij de politie was maar tegen de politiek van Maduro was gekant en daardoor werd bedreigd door de colectivos. Tevens gaf hij aan te vrezen voor zijn leven omwille van het feit dat hij geen corrupte politieman is. Op het CGVS haalde verzoeker echter

aan gevaar te lopen in zijn land louter en alleen door het feit dat hij politieagent is en hij bij terugkeer als ex-politieagent die in een gevaarlijk zone woont kwetsbaar zou zijn voor misdadigers.

Daarnaast oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 213 114 dat verzoeker een weinig samenhangend beeld schiep van de incidenten, de bedreigingen en de intimidaties die hij had meegemaakt, dat verzoeker getuigde van een totaal gebrek aan initiatief om veiligheidsmaatregelen te nemen in een poging om zich te beschermen tegen zijn belagers, dat de neergelegde documenten niet aantoonde dat verzoeker omwille van zijn activiteiten bij de CICPC in het verleden werd geviseerd of bij terugkeer zal worden geviseerd en dat verzoeker in zijn opeenvolgende verklaringen geen problemen aanhaalde die hij zou hebben gekend omwille van de (professionele) activiteiten van zijn familieleden.

In het kader van zijn volgend verzoek hield verzoeker vast aan de eerder door hem aangehaalde bedreigingen, wijzigde hij zijn verklaringen op sommige vlakken en bracht hij nieuwe gebeurtenissen aan die zich recent hebben voorgedaan. Verzoeker benadrukte dat zijn leven in gevaar was door de activiteiten van zijn vader, dat hij als niet-corrupte politieagent gekant was tegen het Maduro-regime en dat hij door zijn ontslag bij terugkeer zal worden beschouwd als landsverrader. De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek op 17 december 2018 niet-ontvankelijk omdat verzoeker geen elementen aanbracht die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in.

Op 30 december 2018 werd verzoeker vanuit België teruggestuurd naar Venezuela. Bij aankomst in Venezuela dook verzoeker onder bij een vriendin van zijn zus in Caracas. Op 25 maart 2019 vertrok hij opnieuw uit Venezuela.

Op 19 april 2019 dient verzoeker een tweede volgend verzoek in. Hij verklaart dat hij op 23 januari 2019 en op 2 februari 2019 deelnam aan protesten voor Guaidó en dat hij toen door de Guardia Nacional werd aangepakt. Ook werd hij bij zijn terugkeer uit België opgeroepen om terug aan het werk te gaan bij de CICPC, wat hij niet durfde uit vrees voor vervolging. Voorts stelt verzoeker dat hij in juli in België heeft deelgenomen aan activiteiten waartoe Mary Ponte had opgeroepen.

Ter ondersteuning van zijn derde verzoek legt verzoeker de volgende documenten voor: zijn paspoort, een bevel tot terugkeer naar de CICPC, een belastingsuittreksel, foto's van zijn deelname aan de activiteiten van Mary Ponte, een verklaring van de vriendin van zijn zus over zijn situatie en een Engelse vertaling, een fiscaal attest van die vriendin, foto's van zijn moeder in Colombia, foto's van verzoeker in de periode van 23 januari 2019 tot 2 februari 2019 en medische documenten die zijn opgemaakt nadat hij werd aangevallen door de Guardia Nacional.

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

5.2. Met betrekking tot de bewering dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela opnieuw door de CICPC werd opgeroepen en hij ter staving hiervan een oproepingsbrief van 15 januari 2019 neerlegt, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad herinnert eraan dat hij de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, moet de Raad niet aantonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714)

In casu hecht de Raad geen enkel geloof aan de authenticiteit van de voorgelegde oproepingsbrief. Uit nazicht ervan blijkt immers dat het watermerk geen deel uitmaakt van het papier zelf maar louter op deze brief is gekopieerd. Tevens blijken de emblemen op de hoofding van dit document, gelet op de duidelijke zichtbaarheid van de randpixels, te zijn ingescand (AD CGVS, stuk 5, map met documenten). Deze brief ontbeert derhalve elke bewijswaarde en vermag verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk te maken.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker over zijn oproeping door de CICPC evenmin consistent en aannemelijk zijn. De Raad wijst in dit verband op het feit dat tijdens zijn vorige verzoeken geen geloof werd gehecht aan de problemen die verzoeker aanhaalde als gevolg van zijn activiteiten voor de CICPC noch aan zijn vrees om bij terugkeer als landsverrader en opposant te worden beschouwd. Het feit alleen al dat verzoeker zich na zijn legale terugkeer in de woning van een vriendin van zijn zus kon vestigen (AD CGVS, stuk 7, Verklaring Volgend Verzoek 5 november 2019,

punt 15) en dus die keuzevrijheid had, zoals in de bestreden beslissing terecht opgemerkt, wijst hierop en bevestigt tevens dat verzoeker niet op negatieve wijze onder de aandacht van de Venezolaanse overheid stond.

Deze vaststelling bevestigt des te meer dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker opnieuw door de CICPC werd opgeroepen en aan de oproepingsbrief die hij neerlegt om die bewering te staven. De opmerking in het verzoekschrift dat er geen arrestatiebevel was, wat verklaart dat hij niet meteen bij zijn terugkeer werd gearresteerd, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Het gegeven dat verzoeker een oproepingsbrief/bevel ontvangt waarin zijn indiensttreding bij de CICPC wordt vereist, is daarenboven in strijd met zijn eerdere verklaringen over zijn ontslag. De commissaris-generaal merkt op correcte wijze op dat verzoeker in het eerste verzoek aangaf dat hij zelf zijn ontslag had gegeven, dat zijn ontslag werd aanvaard en dat er zelfs een ontslagvergoeding werd uitbetaald. Als er al een dreigement ging gepaard met het ontslag van collega's, dan was het dat ze nadien niet mochten terugkeren naar de CICPC (AD CGVS 1^e VIB, notities persoonlijk onderhoud 23 oktober 2018, p. 11). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat een ontslagname een legaal en bijna automatisch proces is en dus geenszins betekent dat de CICPC hem niet later opnieuw zou kunnen oproepen, kan dan ook niet worden aangenomen. De bewering dat de CICPC bij verzoekers terugkeer na een verblijf het buitenland – wat volgens zijn eerdere verklaringen gelijk staat met landverraad en waarvan de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn – zou vragen om de instelling opnieuw te vervoegen, is dan ook allerminst aannemelijk.

Een volgend element dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en het document ondergraaft, is dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij actief werd opgespoord door de ordediensten, ook niet na het verstrijken van de termijn waarbinnen hij zich diende aan te melden voor een hervatting van zijn werkzaamheden bij de CICPC, namelijk voor 31 januari 2019. Het betoog dat hij niet werd opgespoord omdat hij onmiddellijk na zijn terugkeer onderdook en zich schuil hield bij een vriendin, overtuigt niet. Verzoeker verklaart immers zich in het openbaar leven te hebben begeven om deel te nemen aan protesten op 23 januari 2019 en 2 februari 2019 waarbij hij beweert hardhandig te zijn aangepakt door de Guardia Nacional (AD CGVS, stuk 7, Verklaring Volgend Verzoek 5 november 2019, punt 15 en 17). Dat hij enkel op deze twee dagen de woning waarin hij zich schuilhield, heeft verlaten, biedt geen verschoning voor het risico dat hij hierbij nam en hij zelfs nog een tweede keer heeft deelgenomen aan de protesten ondanks de gebeurde feiten bij de eerste betoging. Het gegeven dat verzoeker zich op straat durfde te begeven tijdens protesten terwijl hij naar eigen zeggen ondergedoken leefde, is overigens niet consistent. Verzoeker houdt voor dat hij als ondersteuner van de oppositie niet anders kon dan deelnemen aan deze betogingen en dacht zich schuil te kunnen houden tussen de massa mensen, doch vermag hiermee geen afbreuk te doen aan de vastgestelde inconsistentie. Daarbij komt nog dat verzoeker tijdens de protesten in aanraking kwam met de Venezolaanse ordediensten die hem naar eigen zeggen slagen en verwondingen toebrachten. Verwacht zou dan ook worden dat de autoriteiten hem tijdens de protesten op 2 februari 2019 hadden gearresteerd. De uiterste termijn van de aanmeldingsdatum bij de CICPC was toen immers al verstreken. Verzoeker verklaart echter niets in die aard. Hij stelt echter wel expliciet dat hij na zijn terugkeer naar Venezuela in 2019 niet werd gearresteerd, vastgehouden noch dat hij er is veroordeeld of er een proces tegen hem werd opgestart. Verzoeker biedt noch op de DVZ noch in zijn verzoekschrift een verklaring voor het feit dat dit na het verstrijken van de aanmeldingsdatum én nadat hij in aanraking kwam met de ordediensten, niet gebeurde.

5.3. De commissaris-generaal kan evenzeer worden bijgetreden waar hij stelt dat op grond van de foto's die verzoeker heeft neergelegd niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij na zijn terugkeer naar Venezuela heeft deelgenomen aan betogingen voor Guaidó en hij daarbij door de Guardia Nacional werd aangevallen. De commissaris-generaal overweegt terecht: *“Uit geen enkele afgedrukte foto valt immers af te leiden op welke plaats, welk tijdstip en in welke omstandigheden deze werden genomen. Daarbij komt dat aan privé-foto's weinig tot geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bijgevolg volstaan deze foto's niet om uw bewering dat u na uw terugkeer naar Venezuela betoogde te ondersteunen. Zelfs al mocht uit deze foto's blijken dat u deelnam aan één of meer betogingen voor Guaidó of tegen het regime, dan nog blijkt uit deze foto's geenszins dat u om deze reden problemen zou moeten vrezen in Venezuela. Bovendien tonen de foto's nooit leden van ordediensten of andere elementen waaruit moet blijken dat de Venezolaanse overheid überhaupt op de hoogte zou zijn van uw deelname, laat staat dat ze u erom zou viseren.”* Verzoeker houdt voor bij zijn verzoekschrift nog twee beelden te hebben gevoegd waarop hij onder meer te zien is tijdens de manifestaties van januari en februari 2019. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel rapporten en persartikels bijbrengt waarin beelden zijn opgenomen van dergelijke demonstraties, zonder evenwel

duidelijk aan te duiden op welke beelden hij te zien zou zijn. Hoe dan ook, eenzelfde redenering als door de commissaris-generaal aangehaald wat betreft de bijgebrachte foto's, dringt zich op.

Waar verzoeker verwijst naar een video-opname neergelegd door zijn zus, benadrukt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht dat verzoeker deze video zelf niet heeft neergelegd. De commissaris-generaal heeft bij zijn beoordeling rekening gehouden met alle documenten die verzoeker zelf heeft neergelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zij heeft bijgevolg haar zorgvuldigheidsplicht niet geschonden door deze video niet in rekening te nemen. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat hij op deze video duidelijk te zien is tijdens een betoging, treedt de Raad volledigheidshalve de verwerende partij bij waar deze opmerkt dat dergelijk videomateriaal niet bij machte is aan te tonen dat verzoeker, zelfs indien zijn deelnames aan de betogingen geloofwaardig zouden zijn, hierdoor in aanraking kwam met de Venezolaanse autoriteiten of om deze reden problemen zou moeten vrezen in Venezuela.

5.4. De voorgelegde medische attesten kunnen evenmin tot een ander besluit leiden.

In deze medische attesten van 24 januari en 4 februari 2019 wordt gesteld dat verzoeker letsels werden toegebracht door slagen.

Verzoeker verwijst in deze naar het EHRM dat in zijn rechtspraak heeft gesteld dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. R.C./Zweden, M.O.M./Frankrijk, I./Zweden, R.J./Frankrijk).

De Raad merkt op dat het EHRM in het door verzoeker aangehaalde arrest van 9 maart 2010 in de zaak nr. 41827/07, R.C. tegen Zweden, eerst vastgesteld heeft dat de betrokkene in die zaak een coherent relaas heeft gegeven, weliswaar met enkele onduidelijkheden, waardoor de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas echter niet werd ondermijnd. Het EHRM heeft dan overwogen dat het in die zaak door de betrokkene overgelegd medisch attest een sterke aanwijzing inhield dat de littekens en de verwondingen van de betrokkene konden zijn veroorzaakt door mishandeling of foltering. Volgens het EHRM zijn de asielinstanties in dergelijke gevallen, in het bijzonder wanneer er een sterke aanwijzing is dat de verwondingen van de betrokkene kunnen veroorzaakt zijn door foltering, gehouden tot een rigoureuus onderzoek van alle gegevens.

Het EHRM heeft in de zaak I. tegen Zweden een verdere belangrijke nuancering aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Het EHRM erkent dat opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, deze Staat aldus op zijn minst in staat moet zijn om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk worden gemaakt indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoont dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I. tegen Zweden kan aldus worden afgeleid dat een medisch stuk enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad wijst erop dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke gezondheid van een patiënt. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden

of context schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich daarom niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Medische attesten kunnen dan ook niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek en moeten steeds worden beoordeeld in samenhang met de andere aanwezige elementen, zoals de verklaringen van verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Zulke attesten maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven moet dan ook worden bepaald binnen dit geheel.

Verzoeker houdt voor dat de slagen en verwondingen werden toegebracht door de Guardia Nacional tijdens zijn deelname aan de demonstraties op 23 januari en 2 februari 2019. Zoals hierboven reeds vastgesteld, kan verzoeker niet aantonen dat hij daadwerkelijk heeft deelgenomen aan één of meer betogingen voor Guaidó of tegen het regime.

De voorgelegde medische attesten werden in casu opgesteld in Venezuela door een orthopedisch chirurg en traumatoloog. De arts stelt beide keren vast dat verzoeker verwondingen vertoont aan de bovenste en onderste ledematen. Bij het eerste consult werden tevens verwondingen vastgesteld aan het hoofd. De attesten vermelden dat deze letsels werden toegebracht door slagen, maar de commissaris-generaal merkt terecht op dat uit deze attesten niet duidelijk blijkt of de arts deze oorzaak van de letsels beschrijft op basis van verzoekers verklaringen of op basis van zijn eigen vaststellingen. Er blijkt uit de attesten evenmin of andere oorzaken voor de vastgestelde letsels mogelijk zijn dan wel geheel moeten worden uitgesloten. In de attesten wordt geen duidelijkheid gegeven over de graad van overeenstemming tussen verzoekers verwondingen en de door hem verklaarde oorzaak ervan.

Daarenboven, zoals reeds aangehaald, kan een arts in medische attesten zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarin letsels werden opgelopen. De medische attesten tonen dan ook niet aan dat verzoeker werd geslagen door de Guardia Nacional tijdens zijn deelname aan de demonstraties op 23 januari en 2 februari 2019. Er kan uit de medische attesten aan zich geen objectief en causaal verband tussen verzoekers letsels en de door hem aangehaalde omstandigheden worden afgeleid, hoogstens blijkt dat verzoeker verwondingen opliep ten gevolge van slagen in onbekende omstandigheden. Kortom, de attesten tonen op zich niet aan dat de opgelopen letsels met zekerheid of uitsluitend toe te schrijven zijn aan de door verzoeker voorgehouden mishandelingen door de Guardia Nacional tijdens de demonstraties van 23 januari en 2 februari 2019.

Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van de attesten, oordeelt de Raad dat aan deze medisch attesten in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en aldus geen sterke aanwijzing vormen dat de opgelopen verwondingen overeenstemmen met de door verzoeker voorgehouden mishandeling.

Wanneer het beperkt gewicht van de medische attesten wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een coherent en geloofwaardig vluchtrelaas, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn letsels zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van mishandelingen door de Guardia Nacional. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot de geattesteerde verwondingen.

5.5. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten als gevolg van de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn

over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu blijkt dat verzoekers politieke activiteiten uiterst beperkt waren. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nooit lid is geweest van een organisatie, vereniging of partij (AD CGVS 1^e VIB, vragenlijst CGVS, punt 3.3) en dat hij na zijn terugkeer naar Venezuela slechts aan 2 manifestaties heeft deelgenomen (AD CGVS, verklaring volgend verzoek 5 november 2019, punt 15 en 17). Verder brengt de Raad in herinnering dat tijdens zijn vorige verzoeken geen geloof werd gehecht aan de problemen die hij aanhaalde ten gevolge van zijn activiteiten voor de CICPC noch aan zijn vrees om bij terugkeer als landverrader en opposant te worden beschouwd. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij voor zijn komst naar België werd vervolgd door de Venezolaanse overheden.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan verzoeker niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond en/of staat. Aan verzoekers beweerde problemen met de Venezolaanse ordediensten, zoals de Guardia Nacional, kan immers geen geloof worden gehecht zoals werd besproken in punt 5.4, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn uiterst beperkte politieke activiteiten, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Verzoeker kon blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier Venezuela ook telkens op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, wat eveneens een indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

5.6. Daarnaast legt verzoeker net als zijn zus in haar tweede volgend beschermingsverzoek een verklaring neer van haar vriendin waarin deze onder andere schrijft dat verzoeker en zijn zus van 31 december 2018 tot 25 maart 2019 in haar huis verbleven. De Raad oordeelde in arrest nr. 233 377 van 2 maart 2020 in het kader van het beroep van zijn zus aangaande dit attest reeds het volgende: "*Wat de*

door verzoekster neergelegde verklaring van de vriendin waar zij verbleef na haar terugkeer naar Venezuela betreft, stelt de Raad vast dat deze rechtstreeks aan het CGVS is gericht en los van het mogelijk gesolliciteerde karakter van de verklaring ook in zeer algemene termen is gesteld en enkel bevestigt dat de auteur verzoekster en haar broer kent sinds 2014, dat zij telefonisch door hen gecontacteerd werd op 31 december 2018 met de vraag om enkele weken bij haar te mogen verblijven dat zij zelf goed weet wat het is om vervolgd te worden door de Collectivos en de politie, dat zij de woning nooit lang verlieten en dat verzoekster en haar broer tot 25 maart 2019 bij haar verbleven." De Raad stelt vast dat deze verklaring als dusdanig geen ander licht werpt op de door verzoeker ingeroepen nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn tweede volgend verzoek en niet vermag de bovenstaande vaststellingen om te buigen.

5.7. Wat betreft verzoekers activiteiten in België waarvoor Mary Ponte had opgeroepen, stelt de Raad vast dat verweerder de COI Focus inzake de terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 aan de verweernota heeft gevoegd. Verzoekers betoog dat de informatie niet beschikbaar is, is dan niet langer dienstig. Uit dit rapport blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland te worden gemonitord door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici, ... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer onbekenden voor het Venezolaanse regime de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela bekritisieren dit ipso facto betekent dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze zouden leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat ook zijn activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten.

Volledigheidshalve voegt de Raad eraan toe dat het voorgaande wordt bevestigd door de geactualiseerde landeninformatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift overigens volledig voorbij aan volgende in de bestreden beslissing gedane vaststelling met betrekking tot zijn deelname aan activiteiten in België: *"U geeft geen verdere verklaringen over de inhoud van deze activiteiten, over wie Mary Ponte is (d.i. de ambassadeur van Juan Guaidó in België) en of er een verband is met uw vrees bij terugkeer naar Venezuela. U maakt daarnaast ook niet duidelijk of de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten. Wel legt u een foto neer waarop u met nog een aantal andere personen staat afgebeeld in het bijzijn van Mary Ponte (Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 17). Dit alles wijst er dan ook op dat u dit motief veeleer om instrumentele redenen inroept."*

In casu, verzoekers individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn uiterst beperkte politieke activiteiten.

5.8. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

"Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, welke niet ter discussie staan. Het belastingsuittreksel, waarmee u wil aantonen dat u bij de politie werkt [sic](Verklaring Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 17.2), ondersteunt effectief uw verklaringen uit het eerste verzoek over de begin- en einddatum van uw tewerkstelling bij het CICPC. Deze elementen heeft het CGVS nooit in twijfel getrokken. U legt een foto neer van uw moeder met een Colombiaanse krant en een detailfoto van haar verblijfskaart en de krant die uw moeder vast houdt in de andere foto. Hiermee wil u aantonen dat uw moeder Venezuela ontvlucht is en op 2 december 2018 in Colombia was (Verklaring

Volgend Verzoek dd. 5.11.2019, punt 17.7). Deze foto's zijn niet nieuw en werden al besproken in uw tweede verzoek."

5.9. Verzoeker verwijst naar de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)".

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *"Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige*

situatie zou terechtkomen.” Door louter de gedane vaststellingen tegen te spreken, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die bovenstaande overweging ontkrachten of weerleggen. In dit verband dient te worden gewezen op hetgeen de Raad reeds in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek heeft geoordeeld: *“Verzoeker maakt (...) geenszins aannemelijk dat hijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Integendeel, verzoekers raadsman liet aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud optekenen als volgt: “(...) Belangrijk is ook te benadrukken omdat hij uit een zeer welgestelde familie komt, ze zeker niet om economische redenen gevlucht zijn. Het gaat om een welgestelde familie die om politieke redenen het land heeft verlaten. Moeder is daar achtergebleven om de familie bezittingen te controleren zodat niet alles verloren gaat en haar moeder is ernstig ziek. Ze hebben veel wagens en onroerende goederen. Geen economische redenen.”* Verzoeker voegde hier zelf nog aan toe *“het probleem is niet economisch, het is de onveiligheid, dat mijn familieleden worden vermoord. Ik heb voldoende om te eten. (...)”* (notities persoonlijk onderhoud dd. 23/10/2018, p. 22). Ook aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud benadrukte verzoekers advocaat *“Meneer is niet gekomen omwille van economische redenen, hij had een goede job, hij komt uit ene welgestelde familie (...)”* (notities persoonlijk onderhoud dd. 26/10/2018, p. 18). Hetzelfde komt naar voor in de verklaringen die verzoekers broer W.J.M.O. heeft afgelegd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming: *“Waar is uw moeder? In Caracas (...) Kon ze niet mee naar Peru? Neen dat is omwille van onze eigendommen, we hebben appartement, landerijen, wagens en zo, moeder was niet bereid mee te gaan en alles overboord te gooien”* (notities persoonlijk onderhoud zoals toegevoegd aan het verzoekschrift, p. 6). Dat de financiële situatie van verzoeker en zijn familie meer dan behoorlijk is blijkt bovendien uit verzoekers verklaringen dat het hele gezin in 2014 een week op vakantie naar de Verenigde Staten is geweest (notities persoonlijk onderhoud dd. 26/10/2018, p. 2-3).” Met de loutere verwijzing naar de socio-economische crisis in Venezuela brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Venezuela.

Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verzoeker een tumor heeft, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit een materiële vergissing betreft nu nergens uit de verklaringen van verzoeker noch uit de door hem bijgebrachte stukken blijkt dat hij een dergelijk gezondheidsprobleem kent. Het betoog dat hij in Venezuela geen (afdoende) toegang heeft tot de gezondheidszorg, kan derhalve in casu niet dienend worden aangevoerd.

5.10. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt op individuele basis gepleegd. Dit politieel en crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal

gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst, namelijk Caracas, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.11. De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 13 november 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

6. Gelet op het geheel dat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming.

Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending is om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat blijkt een schending van het redelijkheidsbeginsel evenmin.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES